

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. szeptember 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MÓZES ÉS A BÁRÁNY ÉNEKE

Énekek: 488,1; evangelizációs ének; 201,2, 5-6; 468

Lekció: 1Ján 3,1-10

Alapige: Jel 15,2-4

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük Neked, Urunk, hogy egész héten a Te szentségedről hallhattunk az igén keresztül. Köszönjük, hogy mi is elénekelhettük most így együtt, hogy szent vagy, szent vagy, mindenható Isten, de add, hogy ne csak a szánk vallja ezt, hanem a szívünk is. A Te szentségednek a megvallása, valódi ismeretből származzon, mint akik így ismertünk meg Téged, és elhittük, hogy Te valóban szent, felséges és dicső Úr vagy, aki teremtettél és a mai napig fenntartottál mindeneket. Köszönjük, hogy nemcsak szent vagy, hanem szerető Isten is, aki megkönyörültél, és Jézus Krisztusban szabadítót támasztottál az embernek azért, hogy Ő eljövén, a Golgota keresztnél életét adja váltságul sokakért. Hadd köszönjük meg Neked, hogy ennek evangéliuma, örömhíre hirdettetik szerte az egész világon; hallhattuk mi is estéről estére, és hallhatjuk most is, ezen az alkalmon.

Kérünk Téged, hogy Szentlelked által adj nekünk figyelmet a Te igéd iránt. Kérünk, Szentlelked nyissa meg a mi szívünket, hogy Jézus Krisztus életünknek ne csak szabadítója, hanem ura és vezére is lehessen. Azért kérünk Téged, mert tudjuk, hogy Te kegyelmes vagy, és nem bűneink szerint cselekszel, nem vétkeink szerint bánasz velünk. Kérünk, hogy tégy így velünk, Urunk, tedd meg azt, ami jó, hiszen „Ösvényünk erőssége Te vagy Mindenható.” Kérünk Téged, hogy szakíts el most minden hiábavaló gondolattól, e csalárd világtól. Szakíts el minket mindattól, ami megakadályozna abban, hogy igédnek engedelmes hallgatói lehessünk. Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk, hallgass meg bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Mennyei Jelenések könyve 15. fejezetének 2-4. verseiből: *„És láttam valami üvegtengert tűzzel elegyítve és azokat, akik győztek a fenevadon és képmásán és nevének számán, amint az üvegtenger mellett álltak, kezükben Isten hárfáival. Mózesnek, Isten szolgájának énekét énekelték és a Bárány énekét: Nagyok és csodálatosak a te tetteid, mindenható Úristen, igazságosak és igazak a te utaid, nemzetek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent! Mert a pogányok eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert igazságos ítéleteid nyilvánvalóvá lettek.”*

Kedves testvéreim, akik múlt héten itt voltak az evangelizációs héten, azok hallhatták, hogy minden este Isten szentségéről volt elsősorban szó, vagyis arról, hogy a mi Istenünk felséges és szent Isten. Isten igéje így szól róla, és hallhattuk, hogy lehet Vele találkozni. Néhány példában bemutatta az igehirdető az ige alapján, hogy hogyan és kik találkoztak Vele. Hallhattunk például Ézsaiásról, Uzzáról, Nádábról és Abihúrról, vagy éppen Saulról, aki a damaszkuszi úton szembesült a Szenttel. A mai, záró alkalmon is a szent Istenről szeretnék beszélni, hiszen a Jelenések könyve 15. fejezetében, ahogy az előbb hallottuk, a mennyei seregek leborulnak Előtte és azt mondják: „Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent!” Ezek az üdvözültek, mikor ezt teszik, azt olvassuk, hogy Mózesnek, Isten szolgájának és a Báránynak énekét éneklük.

Azért kaptam ezt az igét mára, mert egész héten arra gondoltam én is, hogy amikor Isten igéje hirdettetik, akkor tulajdonképpen a Szenttel, a szent Istennel lehet találkozni. A Jelenések könyve pedig arról beszél nekünk, hogy ezzel a szent Istennel *kell* majd találkozni! Ami itt a földön még az ember számára lehetőség, az, amikor Jézus Krisztus visszajön ítélni élőket és holtakat, már nem lehetőség lesz, hanem valakiknek kényszerűség, valakiknek pedig szent beteljesedés. Hogy miért mondom ezt, hogy valakiknek kényszerűség lesz? Azért, mert a Szenttel azoknak is találkozniuk kell, akik itt a földön nem találkoztak Vele! Akik elodázták, semmibe vették, megvetették, akarattal ellene álltak a Vele való találkozásnak és az Előtte való megállásnak.

Azt mondja a Jel 1,7-ben az ige: minden szem meglátja majd a visszatérő Úr Jézus Krisztust, még azok is, akik általszegeztek. Még azok is! Azt jelenti ez, hogy amikor Jézus Krisztus visszajön ítélni, akkor minden embernek találkozni kell Vele. Akik a földön nem találkoztak Vele, azoknak azért kell találkozni, hogy végleges ítéletüket elvegyék. Akkor lesz majd valóban véglegessé, örökké tartó gyötrelmévé számukra az, ami eddig is gyötrelme volt, mert sokszor az ilyen embereknek gyötrelme ez a földi élet is. Sokan mondják azt, hogy „pokoli ez az élet”! A Lukács evangéliumának 16. fejezete tudósít bennünket arról, hogy az igazi gyötrelme még akkor vár az emberre, amikor bekövetkezik a halála, vagy akik akkor élnek, Jézus visszajövele. Tehát az a lelkiállapot stabilizálódik és válik örökké tartóvá, ami addig is jellemezte őket. Az Isten gyermekeit az jellemezte, hogy az örök élet már a földön az övék lett. Így énekeljük az egyik énekben: „Érzem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett.” Tehát, nekik ez fog stabilizálódni, konfirmálódni; ez fog megerősödni, és valóban, az örök boldogság örökké fog tartani. Akik pedig nem találkoztak Jézus Krisztussal, úgy kerülték ki a találkozást, mint ahogy

mi, ha valakivel nem akarunk találkozni, akkor átmegyünk az utca túloldalára, vagy esetleg a villamoson, ha nem akarunk valakit észrevenni, mert nem akarunk most vele beszélgetni, akkor az ablakon nézünk ki, mintha nem vennénk észre.

Nagyon sok ember van így, hogy nem vették észre Jézus Krisztust, nem vették észre az alkalmat; amikor pedig Isten szólt és kereste őket, elodázták a találkozást; de nekik is találkozniuk kell Vele! Isten gyermekei is fognak Vele találkozni, csak ennek a találkozásnak teljesen más lesz a vége, mert a Róm 8,1-ben azt mondja Pál apostol: ők nem fognak már kárhóztató ítéletet hallani, hanem azért kell találkozniuk Ővele, hogy „ki-ki megjutalmazassék a szerint, amiket e testben cselekedett, jót vagy gonoszt”. Tehát, mi hívők is találkozunk Jézus Krisztussal, a Szenttel, de nem azért, hogy a kárhóztató ítéletet elvegyük, mert azt már Isten a Golgotán, Jézus Krisztuson végrehajtotta. Hanem azért, hogy amit e testben cselekedtünk, mint hívők – tudniillik, hogy mennyit fáradtunk az Ő országának munkájában például, vagy milyen hűségesek voltunk Hozzá –, elvegyük a jutalmunkat, amiről Isten ígéje többet nem szól, csak ennyit, hogy lesz még valamilyen jutalom! „Hogy ki-ki megjutalmazassék a szerint, amiket e testben cselekedett, jót vagy gonoszt.”

Sokat nem akarok arról szólni, mi lesz azokkal, akik maradnak az örök gyötrelemben, akikről a Jelenések könyve 19. fejezetében beszél nekünk Isten ígéje a 15. verstől kezdődően: „Szájából éles kard jött ki, hogy azzal verje a pogányokat, vasvesszővel fogja legeltetni őket. A mindenható Isten búsult haragjának borsajtóját fogja taposni. Ruhájára és derekára oda volt írva a neve: királyok Királya és uraknak Ura.” Tehát, végrehajtatik az ítélet azokon, akik nem találkoztak Vele. Engedjétek meg, hogy egy sokkal örömtelibb dologról szóljak ennek a felolvasott ígének az alapján, hogy mi lesz azokkal, akik találkoztak itt ezen a földön Vele, a Szenttel, és hogyan állnak ott előtte, és miképpen mondják, hogy „szent a seregek Ura, egyedül Te vagy szent”, és mit jelent az, hogy „éneklik a Mózes és a Bárány énekét”!

Még annyit, hogy akik nem találkoztak Jézussal, azok akkor már úgy odáznak el azt a találkozást, hogy még ilyeneket is fognak mondani: halmok esetek ránk, hegyek rejtsetek el az Ő haragja elől! Tehát, inkább a halom essen rájuk, mint találkozni a Szenttel! Így gondolkodtak földi életükben is, nem tudnak ott sem máshogy gondolkodni! Isten gyermekei pedig, akik találkoztak a Szenttel – azt mondja a Biblia – ezt a találkozást vágyva várják. Persze, nemcsak akkor, amikor egészségesek, hanem akkor is, amikor bekerülnek a halál árnyékának völgyébe! Ezt a találkozást úgy várják, ahogy Pál apostol várta: kívánok inkább elköltözni és az Úrral lenni, mert az sokkal inkább jobb. Vagy, ahogy egyik énekünkben, a 425. dicséret 4. versben írja az író: „Meglátom Jézusom, és áldom hatalmát, Szent kegyelmének éneklek halleluját.”

János apostol is erről ír a levelében, amit a lekciónban olvastam: és meglátjuk őt, amint van. Isten gyermeke már e földi életében boldogan készül a Jézus Krisztussal való találkozásra: amikor meglátjuk őt, amint van; amikor majd igaz lesz, hogy „üdvösséggé lesz reményünk, égi látássá hitünk”; hogy akik itt hitben jártunk, akkor majd látni fogjuk a mi Megváltónkat, Jézus Krisztust. Hirdetem a testvéreknek, hogy ma még a kegyelem Urával lehet találkozni és nem azzal az

MÓZES ÉS A BÁRÁNY ÉNEKE

Úrral, aki vasvesszővel bírja ellenségét! Ma még az egész világon az hirdetik, hogy „még vár az Úr, hogy megkegyelmezzen”, és még van idő!

Hadd szóljak arról, hogy mit énekel ott a mennyei sereg, akiket János apostol lát a mennyben! Látja a sokaságot az üvegtenger mellett, hogy kezükben ott vannak az Isten hárfái, és éneklik Mózesnek, Isten szolgájának és a Báránynak énekét, aminek a tartalma ez: „Nagyok és csodálatosak a te tetteid, mindenható Úristen, igazságosak és igazak a te utaid, nemzetek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent!”

Hadd beszéljek arról, hogy én hogyan értettem meg, mit jelent az, hogy „Mózes és a Bárány énekét éneklik”, mert számomra ez mindig csodálatos volt, de sokáig nem értettem, hogy miért Mózes énekét éneklik! Hogy a Bárány énekét éneklik, azt jelenti: méltó vagy, hogy végy dicsőséget megöletett Bárány, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást –, de mit jelent, hogy „Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét”? Lehet azt mondani, hogy ezzel az ige összekapcsolja nekünk az Ó- és Újszövetséget, a törvényt és az evangéliumot. Lehet azt mondani, hogy bizonyára az Ószövetség hívői is üdvözültek éppen úgy, mint az Újszövetség hívői, mert ők előre reménykedtek a Krisztusban. Lehet arról szólni, hogy Mózes a törvényt jelenti, Jézus Krisztusnak szabadító kegyelme pedig az evangélium igazságát hozza napfényre, de elmondom nektek, hogy én hogyan értettem meg azt, hogy Mózesnek és a Báránynak énekét éneklik!

Egyrészt a Biblia nagyon világosan mondja, hogy a hívő ember, az újjászületett ember mindent Istennek tulajdonít. Tehát, az énekük tartalma az, hogy mit tett Isten. Mózes éneke erről szól: „Erősségem és énekem az Úr, szabadítómmá lón nekem, ez az én Istenem”; és akkor énekel arról, hogy lovat lovasával a tengerbe vetett. Nem arról, hogy „mi milyen ügyesek voltunk, milyen nagyszerűen átjöttünk a Veres-tengeren”! Nem arról, hogy „milyen szerencsések voltunk”, hanem arról, hogy mindent az Isten cselekedett! És mit énekelnek itt a Bárány énekében, meg Mózes énekében? „... csodálatosak a te tetteid, mindenható Úristen” – tudniillik, a Szentírás nagyon világosan elénk adja, hogy a hívő ember nemcsak a mennyben látja majd, hanem már itt a földön ezen áll a hite, hogy mindent Isten cselekedett!

Amikor Péter apostol kiállt pünkösdkor prédikálni, azt olvassuk az igében, hogy mindenki a maga nyelvén hallotta Istennek nagyságos dolgait. De miért hallotta azt? Mert Péter az Istennek nagyságos dolgairól beszélt. Később azt írja levelében az akkori hívőknek, hogy „hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket”! Nem azt mondja a hívőknek, hogy „hirdessétek, mert megtértetek; mert újjászülettetek”, hanem „azért hirdessétek, mert Ő sötétségből a világosságra hozott ki titeket”! Tehát nem úgy van, ahogy sokan hirdették, meg gondolják, hogy „Isten cselekszik, de nekem is hozzá kell tennem a magam részét, mert különben Isten nem tudna megmenteni”! Fertelmes még a gondolata is, hogy Isten ne vinné végbe azt, amit Ő elgondolt, amit Ő eldöntött, amit Ő eltervezett! Hogyne cselekedné meg azt, amit Ő elhatározott! Ha én így gondolkodom: nem cselekszi, mert nem tudja, vagy ha én ellenállok, akkor majd Isten továbbmegy dolgavégezetlenül – bocsánat a kifejezésért is!

Egyrészt a hívők mindig azt látják, hogy mindent Ő cselekedett; másrészt, Jézus Krisztussal kapcsolatban mondta valaki, amikor itt járt a földön: mindent jól cselekedett. Ez a két dolog tölti be a hívő ember szívét, hogy mindent Isten tett meg értem, és mindent jól tett értem! A szabadítást is csak Istennek tulajdonítja: Ő a szabadító Isten. Isten legnagyobb csodája és tette a szabadítás, nem a gondviselés, nem a teremtés. Az is, de a hívő ember annak örül, és abban gyönyörködik, ahogy Mózes mondja ott az énekekben: szabadítómmá lett nekem, ez az én Istenem! Testvérem, az a kérdés, hogy ezt el tudod-e ma mondani? Ezt dalolja-e a szíved az enyémmel együtt, hogy „a bűnnek kemény igájából szabadságra hozott”?

Menjünk tovább, hogy mi ez a Mózes és a Bárány éneke itt együtt, mert a legfontosabb, amit látok, hogy Mózes kihozta őket Egyiptomból! Mózes éneke azt jelenti: kijöttünk Egyiptomból. És mit jelent a Bárány éneke? Azt, hogy nemcsak kijöttünk valahonnan, hanem be is mentünk valahova. Mózes nem vitte be a népet Kánaánba. A törvény sem képes arra, hogy az embernek a bűn ismeretén kívül szabadulást adjon; csak a bűn ismerete adódik a törvényből. Olyan ez, mint ha a betegnek azt mondanák: beteg vagy, de nincs gyógyszer; nincs terápia! A Bárány éneke azt jelenti, hogy bevitt minket az Ő országába. Van mennyei hazám! Nem vagyok hontalan, hiszen Jézus Krisztus mondta: „Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek.” Így mondta az Atyának – bocsánat, de szinte követelőzően – „azt akarom”! Az a Jézus, aki mindig azt mondta, hogy „azt akarom, amit te akarsz”; „Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te”, csak egyetlen egyszer mondta: „azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is ott legyenek”; az Enyéim, az Én megváltottjaim is; az Én vérem által megmosottak is ott legyenek, ahol Én vagyok!

Mózes és a Bárány éneke azt jelenti, hogy valahonnan ki kell jönnie és valahova be kell mennie az embernek. Nem elég a bűn ismerete, a bűn felismerése, hanem a kegyelem gazdagságában elfogadott bűnbocsánat, üdvösség és örök élet megragadása a mi fő feladatunk Jézus Krisztus által, a Szentlélek segítségével, ami lehetséges, amit Isten ajánl nekünk! A Bárány énekét azért éneklik, mert tudják, hogy az Ő jogán mentek be. „Őáltala van menetelünk az Atyához.” Ha Ő nem lenne, akkor nem találnánk vissza a mi mennyei Atyánk házába és hajlékába! Azt jelenti ez, hogy a szabadításuk teljességre jutott, az ő szabadításuk végleges, mert Mózes énekét nagyon sokan énekelték. Izráel népe, több százezer ember jött ki Egyiptomból, és néhány fejezettel később, a 2Móz 32-ben mit olvasunk? Ott már Mózes dühében földhöz vágja a kőtáblákat, mert azt mondja: ilyen néppel, amely ezt énekli, Isten nem köt szövetséget! Mivé változott az ő énekük? Az aranyborjú előtt ezt énekelték: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földről” – és Mózes hallotta az éneket.

Testvéreim, figyeljük csak meg, milyen könnyen átalakul ez az ének! Akik még ott Mózes énekét énekelték, azoknak az életében még ott volt egy ilyen labilitás: éneklek Mózes énekét, de azért csetlek-botlok a hit útján. Úgy, mint Péter apostol: azért megtagadom; nem teszek vallást az én Megváltómról! De akik a Bárány énekét éneklik a mennyben, azok arról tesznek bizonyosságot, hogy Isten nemcsak megszabadított bennünket, hanem meg is tartott! Tehát nemcsak a szabadító Istenről, hanem a megtartó Istenről is énekelnek: ez a mi szabadításunk most

MÓZES ÉS A BÁRÁNY ÉNEKE

---

már stabil. Most már nincs bűn, nincs kísértés, nincs test, most már nincsen nyomorúság, nincs visszaesés, nincs botladozás! Most már a Bárány énekét énekeljük, meg Mózes énekét! Most már stabil az én állapotom: Jézus Krisztus bebiztosította nekem a mennyei hazát és a mennyei hajlékot!

Igen, énekeltek idegen éneket: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Egyiptom földéről.” Ezért szeretem az „üvegtenger” megfogalmazást, hogy János apostol úgy látja, mint egy üvegtenger mellett az üdvözültek seregét, mert számomra ez azt jelenti, hogy ilyen a mi lelki életünk is, ilyen átlátszó Isten előtt, mint az üveg, és olyan törékeny is, mint az üveg. Olyan labilis az én lelki életem: hol közelebb, hol távolabb; hol elcsüggedek, hol a hit magaslatain vagyok. De amikor ott éneklek Mózes és a Bárány énekét, ott már nem leszek soha lent. Nem leszek soha csüggedt. Nem leszek soha szomorú. Nem leszek soha megpróbált vagy kísértetett ember, akit a bűn megkísért.

Mit jelent ez, amit megértettem Mózes és a Bárány énekéről? Mózes éneke azt jelenti a Bibliában, hogy Isten szabadítása ennyire valóságos, ilyen kézzelfogható! Tudniillik, az ember mondhatja azt, hogy „Jézus Krisztus megszabadított, Áldom az Isten Bárányát”, de a Biblia azt mondja, hogy „mutasd meg ezt a te cselekedeteidből”! Tehát, amikor Mózes énekét énekelik, akkor azt mondják, hogy Isten szabadítása a fáraó hatalma alól ennyire kézzelfogható: tegnap még vályogot öntöttünk, tegnap még ott suhogtak a korbácsok a hátunkon, most meg már menetelünk Kánaán felé. És azt még nem is tudják, hogy majd jön a manna; jönnek a fűrjek; kösziklából víz fakad; megy előttünk a felhő és a tűzoszlop; betakar bennünket Isten szeretete; most még csak azt tudják, hogy lovat lovasával tengerbe vetett.

A hívő ember pedig arról énekel, hogy Jézus Krisztus szabadítása az életében valósággá, ilyen kézzelfoghatóvá és ilyen láthatóvá vált. Pál apostol úgy tett erről bizonyosságot, hogy elmondta, ki volt ő, mi volt neki a vályogvetés, mi volt a fáraó uralma – hallhattunk erről valamelyik este – ő az Isten egyházát üldözte, de Isten könyörült rajta. Tehát, a fáraó hatalmából való megszabadulás mindig azt jelenti, hogy Jézus Krisztusnak szabadító kegyelme ilyen látványosan végbemegy az életben. Többször említettem már egy férfit, aki hazament az evangelizációról valamikor az ébredés idején, és azt mondta a feleségének: na, asszony, megtértem! A felesége főzött éppen, aztán szelíden csak annyit mondott: na, majd meglátjuk! Na, majd meglátjuk, hogy átjöttél-e a Veres-tengeren! Majd meglátjuk, hogy valóban a régiék elmúltak, újjá lett minden! Majd meglátjuk, hogy mi volt az egykori sötétség, ha kiderül, hogy milyen a világosság! Majd kiderül!

Mi nem gyakoroljuk evangelizációkon, mint régen, hogy jöjjön előre, aki dönt Jézus Krisztus mellett, vagy emelje fel a kezét. Egyszer egy lelkipásztor testvérem tanított meg erre engem jó néhány évvel ezelőtt: tudod, csak annyit kell megnézni, hogy a szerdai imaórán – abban a gyülekezetben szerdán volt imaóra – mennyivel leszünk többen! Nem kell ide kiállni, nem kell a helyünkön felállni, vagy mint a stadionban: menjen le a fűre, aki döntött Jézus Krisztus mellett; semmi ilyen nem kell! Majd a szerdai imaórán meglátszik, hogy ki az, aki Jézus Krisztusé! Majd az istentiszteleten, a gyülekezet létszámán, a szolgálók közösségén meglátszik, mert akinek a szíve ezzel a hálával van tele, hogy „áldott az Úr, lovat, lovasával a

tengerbe vetett”, az jelentkezik, hogy hogyan tudok törleszteni, ahogy hallottuk tegnap a Róm 12,1-2 alapján, hogy mi az odaszánt test, mi az odaszánt élet mint okos istentisztelet.

Igen, testvérek, az is ki fog derülni, hogy ki az, aki Mózes és a Bárány énekét énekli, mert az üdvözültek ezt mondják: „Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet...”! Tehát, ott a mennyben már nem lesz olyan, aki az Isten nevét ne dicsőítené, aki ne tartaná Őt szentnek. Éppen ezért örültem a múlt heti evangelizációnak, mert lelkipásztor testvérem nem arról beszélt, hogy mi milyen bűnösök vagyunk, hanem arról, hogy milyen szent a mi Istenünk! Tudniillik, erről beszél a Biblia is. A próféták és az apostolok is erről beszéltek. Ez volt az apostoli tanítás, hogy milyen szent a mi Istenünk, milyen nagy és fenséges a mi Urunk. Mert ha ezt valaki hittel meghallja, és erre valakinek a Szentlélek megnyitja a szívét, az ez előtt a szentség és tisztaság előtt térdre fog hullani! Ez előtt a szentség és tisztaság előtt fejet fog hajtani, összetörik: „Mélyen meghajlok, ím, színed előtt” – fogja vallani és fogja kérni, hogy „Töltsd ki kegyelmedet, önts ki erőd! Mester, előtted a porba esem, Mindenben mindenem légy Te nekem!” – mert felragyog az Isten tisztasága.

Emlékeztek, Ézsaiásról volt szó, aki látta az Urat, palástja betöltötte a templomot, és Ézsaiás megrettent: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok.” De mikor látta meg? Akkor, amikor a szent Istent érzékelte. Akkor, amikor az Isten szentségét és nagyságát meglátta. És a római százados mikor látta meg az Isten szentségét? Amikor a golgotai kereszten meglátott egy meztelen, felfüggesztett testet, és azt mondta: „Bizony, ez az ember Isten Fia volt!” Ő találkozott a Szenttel, és találkozott a Felségessel. Hadd kérdezzem meg, hogy volt-e már találkozásod Vele? Hadd kérdezzem meg, testvér: tudod-e énekelni Mózes és a Bárány énekét? Itt nem az a kérdés, hogy milyen énekhangod van!

Volt egy régi énekfűzet az 1940-es években, aminek ez volt a címe: „A szívem énekel”. A szívednek kell ezt énekelni, Mózes és a Bárány énekét, mert valóságos lett az Isten szabadítása! Olyan valóságos, hogy aki addig az itál rabja volt, az most már nyugodtan elmehet egy pálinkás üveg mellett, legfeljebb átfut a gondolatán, hogy igen, valamikor ezt ittam, aztán megy tovább, és otthagyja. Sorolhatnám tovább az olyanokat, akiket Isten megszabadított a számítógép, a mobiltelefon függőségtől, a testiségtől, a paráznaságból, mert Isten szabadítása ilyen valóságos! A fáraó hatalma azt jelenti, hogy ez alól megszabadított Jézus, és ez majd kiderül hétfőn, kedden, szerdán, a jövő héten, egy hónap múlva, hogy visszatérsz-e a bálványénekekhez, a világ dalához, vagy Mózes és a Bárány éneke válik a te ajkadon életté és élővé, és el fogod mondani, hogy „erőm és énekem az Úr, szabadítómmá lett nekem. Ez az én Istenem!” „Voltam szegény, balga, bűnbe vetett, Isten kegyétől oly távol esett, De fenn hirdetem, bár érdemtelen, reám lelt az ingyen kegyelem.” – írta valaki egy énekben. És ezt fogod hirdetni! Többet nem térsz vissza! „Új éneket adott számba, Istenünknek dicséretét.”

Nem lenne jó, testvérek, felszámolni a bálványénekeket? Nem lenne jó a világ dalát otthagyni? Áldott az Úr, nincs a fáraónak hatalma, nem teheti rám a kezét többet! Végleg leszámolt vele Jézus Krisztus! Testvér, tudod, hogy ilyen végleges Jézus szabadítása?

Olyan szép az első kérdés a Kátéban, most nem ismétlem, úgymint már tudjátok nagyon jól, csak most már élni kellene! „Az Ördögnek minden fogságából megszabadított.” Nem úgy van, hogy az Ördög utána még úgy rángat dróton engem, mint a bábukat szokták rángatni, és úgy tol ki velem, ahogy tud! Luther mit énekelt, amikor meglátta, hogy a Bárány éneke mit jelent? „Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.” A fáraó nem kelhet fel többet, és ezt Pál apostol ugyanígy megfogalmazta a Rómabeliekhez írt levélben: „Nem uralkodik rajtunk többet a bűn.” Miért? Azért, mert Jézus Krisztus az én Uram, „Úr Ő éltem fölött, Szívem nem ismer kényszert, Önként szolgálom Őt.”

Mózes és a Bárány énekét énekelik – azért Mózes és a Bárány énekét, mert minden kor hívője ott van, akiket Jézus Krisztus vére megmosott. Azért Mózes és a Bárány énekét, mert Isten szabadítása Jézus Krisztusban ilyen valóságos, ilyen lemérhető, ilyen látványos, ilyen kézzelfogható, hogy többet nem úr felettem a halál, nem úr a bűn, nem úr a Sátán. Győzött Jézus! Győzött a feltámadott! – és ezt nem csak ott énekelhetem, ezt már itt kell kezdeni! Szeretnék kérni, testvérem, hogy gyakorold ezt az éneket! Amikor az énekkar két este énekelt, hallottam az irodában, hogy a mellettünk lévő teremben beénekeltek, mert úgy nem lehet ideállni, úgy a hangszálak nem fogják azt énekelni, amit kellene, ha nem énekelnek be! Tudod, hogy a földi életed, a hívők földi élete, egy ilyen szent beéneklés? Hogy a szentség útja, amiről hallottunk valamelyik este, az ez a szent beéneklés? Már itt kezdem ezt az éneket, ami ott majd tisztán fog csengeni. Olyan tisztán, mint a legtisztább üveg az üvegtenger mellett; Mózes és a Bárány énekében megvallom Isten csodálatos, lehajló kegyelmét és nagy tetteit: „Nagyok a te tetteid, óh, szentek Királya!”

Vallja-e ezt a te szíved testvérem? Énekeljük már itt a földön Jézus Krisztusnak szabadító kegyelméről valóságosan az Ő énekét; Mózes énekét és a Bárány énekét!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, Téged áldunk és dicsőítünk, mert senki nem volt képes arra, hogy a bűnnek kemény igájából szabadságra hozzon bennünket, csak egyedül Te. Köszönjük, hogy nem volt más út, más lehetőség erre, csak az, hogy emberi testet vegyél fel, engedelmes légy a kereszthalálig, és feltámadásoddal megszerezd nekünk az igazságot is, amit elvesztettünk a bűneset következtében. Köszönjük, hogy mindent Te cselekedtél, és mindent jól cselekedtél.

Köszönjük Neked a Szentírást, az igehirdetéseket, az erről szóló boldog híradást, hogy boldogan mondhatjuk tovább mi is, bizonyosságot téve arról, hogy valóban kihoztál az Ördög fogságából, a fáraó hatalmából; nem kelhet fel többet, szabadításunk végleges.

Ámen.